

nàvem pel mig dels penya-segats, seguín un corriol que porta fins a l'Hostal de Sau. Els qui no coneixien el país estaven admirats, i els altres també (cal reconèixer-ho) ja que com més se les mira més impressionen aquelles parets incabables de roca tallada a fil, on s'hi veu néixer l'aigua entre la pedra viva. Semblava talment trobar-nos en un paratge de pel·lícula de «cow-boys».

El pantà de Sau, que recull les aigües del Ter, crec que té uns dotze quilòmetres de recorregut, i en el seu fons hi ha quedat submergit l'antic poble de Sant Romà de Sau amb el seu pont romànic. Només sobresurt de les aigües, com una dona curiosa, la punta del campanar.

Després de passejar-nos i trapellejar-ho tot vàrem dinar en un bosc prop de la presa. I al final no ens quedà altre remei que dir «Adéu» a quatre dels amics que per «obligacions ineludibles» calia que fossin a Cassà el dissabte.

Nosaltres, després de caminar una estona vàrem trobar el lloc ideal per a plantar el campament, a ran d'aigua. La vista abraçava tot un seguit de crestes escarpades que arribaven fins al Far. Com que era molt aviat, vàrem muntar les tendes amb tota calma, i la nit va sorprendre'ns altra vegada tot voltant el foc. No hi paraules al món per expressar l'encís, la pau d'aquella nit, només es pot viure i recordar-la.

L'endemà volíem anar a Roda de Ter seguint el riu, i, sense saber el camí, de peripècies no ens en faltaren. Poc a poc vàrem enfil·lar-nos per la muntanya i a les tres hores de caminar encara no es veia el poble enlloc. Preguntant-nos si el trobaríem, en girar un recolze del camí, a un graciós se li acut: «No, ara el que trobarem serà un cartell que dirà: A Sau dos Kms!» Si l'agafem..! Vàrem tenir sort de trobar uns senyors amabilíssims que ens indicaren el camí. Acabaren amb la recomanació: Ho veuen bé? No té perdua. Era molt fàcil. Doncs bé... ens vàrem perdre. Arribàrem a Roda estellats just a temps d'agafar l'autobús de Vic, on vàrem arribar mig famèlics (després de tres dies de passar gana). Dinàrem a la fonda. I amb els canalons i les butifarres amb mongetes a ran de coll, sense veure res de Vic, agafàrem el tren cap a Granollers, i de allí cap a Cassà.

Ara, parlant de les anècdotes viscudes, tornem a viure aquells dies meravellosos que ja són record. I ens diem que potser un dia hi tornarem, i si Déu vol serem més colla.

M.ª D. MARINÉ